

Sygn. akt III Ca 1898/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena Balion-Hajduk

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2016 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo-akcyjnej w W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 1 września 2015 r., sygn. akt I C 1106/15 upr.

oddala apelację.

SSO Magdalena Balion-Hajduk

Sygn. akt III Ca 1898/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 1 września 2015 roku Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej oddalił powództwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo – akcyjnej w W. przeciwko pozwanemu K. K., w którym domagał się zasądzenia od niego kwoty 897,90 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 18 września 2013 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wygenerował dokumenty określające warunki umowy pożyczki kwoty 600 zł, określając pozwanego K. K. jako pożyczkobiorcę, z terminem spłaty pożyczki oznaczonym na dzień 18 października 2013 roku. Warunki dotyczyły umowy pożyczki o numerze (...). Zgodnie z ramową umową pożyczki pożyczkobiorca zobowiązuje się do przelania kwoty w wysokości jednego grosza tytułem opłaty rejestracyjnej, w tytule przelewu pożyczkobiorca wpisuje tekst zgodnie z komunikatem zawartym w e-mailu wysłanym do klienta po utworzeniu profilu. Po otrzymaniu opłaty rejestracyjnej oraz po zweryfikowaniu danych pożyczkobiorcy pożyczkodawca informuje klienta o potwierdzeniu rejestracji lub odmowie rejestracji. Pożyczkodawca niezwłocznie po zawarciu umowy przesyła na adres mailowy pożyczkobiorcy ramową umowę pożyczki, formularz informacyjny dotyczący umowy oraz wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy.

Pozwany w dniu 9 sierpnia 2013 roku przelał na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwotę 0,01 zł, a w tytule operacji wskazał, że potwierdza rejestrację i zgadza się na zawarcie

Przelewem z dnia 18 września 2013 roku (...) sp. z o.o. w W. przekazał na rachunek bankowy pozwanego kwotę 600 zł. W tytule przelewu wskazano umowa pożyczki „(...)”. Numer pożyczki był tożsamy ze wskazanym na dokumentach określających warunki umowy pożyczki.

W dniu 30 listopada 2013 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna z siedzibą w W. zawarły umowę ramową 2002. W dniu 17 grudnia 2013 roku strony podpisały potwierdzenia transakcji kredytowego instrumentu pochodnego (swapu ryzyka kredytowego). Pożyczki, których dotyczyły ostatnio opisane porozumienie miały zostać określone w Załączniku A.

W dniu 30 grudnia 2013 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawiadomił (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytowo – akcyjną w W. o zdarzeniu kredytowym i o rozliczeniu z fizyczną dostawą. W zawiadomieniach wskazano, że wierzytelności, które zostały nimi objęte wyszczególnione zostały w załączniku A.

W dniu 21 stycznia 2014 r. odbyło się Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie spółki pod firmą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W., na którym podjęto m.in. uchwałę o dokonaniu zmiany statutu spółki, zgodnie z którym spółka będzie działać pod nazwą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A.

Sąd Rejonowy, wskazując jako podstawę prawną art. 339 § 1 k.p.c. oraz art. 509 k.c. w zw. z art. 6 k.c. oraz art. 720 § 1 k.c. oddalił powództwo. Sąd Rejonowy uzasadnił, że z przedłożonych przez powoda dokumentów, a to: tłumaczenia z języka angielskiego umowy ramowej 2002 z 30 listopada 2013 r., zawiadomienia o zdarzeniach kredytowych oraz protokołu nadzwyczajnego zgromadzenia spółki nie wynika, aby powód nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu, której zapłaty domaga się w niniejszym postępowaniu. Z treści znajdującego się na karcie 50 akt załącznika A nie wynika, czy stanowi on załącznik do potwierdzenia transakcji kredytowego instrumentu pochodnego z dnia 17 grudnia 2013 roku czy też do zawiadomienia o rozliczeniu fizyczną dostawą z dnia 30 grudnia 2013 roku. Załącznik A nie został przez nikogo podpisany, nie jest też trwale połączony z żadnym z wyżej wskazanych dokumentów, zatem nie stanowi dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 249 k.p.c. i nie może stanowić dowodu, na podstawie którego Sąd mógłby czynić ustalenia w zakresie legitymacji czynnej powoda.

Niezależnie od powyższego wskazał także Sąd I instancji, że powód roszczenie swoje wywodzi z kredytu konsumenckiego (umowy pożyczki) zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem w trybie tzw. umowy na odległość tj. bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Jak każda umowa, tak i umowa zawarta na odległość dla swego istnienia wymaga zgodnego oświadczenia woli stron, co w przypadku umowy pożyczki oznacza, oświadczenie dającego pożyczkę, że zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, oraz oświadczenie biorącego, że zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy lub rzeczy. Powód nie wykazał, że do zawarcia umowy z pozwanym na warunkach przez niego wskazanych w ogóle doszło.

Strona powodowa dołączyła do pozwu jedynie wzór ramowej umowy pożyczki, w której pozwany nie został wskazany jako pożyczkobiorca. Pod umową nie było podpisu pozwanego. Strona powodowa nie przedłożyła dokumentów wykazujących w sposób prawem przewidziany istnienia i treści umowy pożyczki. Zgodnie z wzorem ramowej umowy pożyczki pożyczkobiorca zobowiązany był do wpłaty na rachunek bankowy pierwotnego wierzyciela kwoty 0,01 zł, w tytule wskazując komunikat zgodny z dyspozycją zawartą w wiadomości e-mail. Tymczasem w tytule przelewu pozwany wskazał, że wyraża zgodę na zawarcie umowy pożyczki o numerze (...), a zatem innym niż numer wskazany w Twoich warunkach umowy pożyczki w V..pl. (...) nie przedłożył tym samym umowy, na zawarcie której pozwany wyraził zgodę. Strona powodowa nie przedłożyła również dokumentów, z których wynikałoby, że pozwany wyraził w inny sposób zgodę na warunki umowy pożyczki o numerze wskazanym przez powoda.

Powód w apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem, wraz z odsetkami oraz kosztami procesu za obie instancje, w tym kosztami zastępstwa adwokackiego wg norm prawem przewidzianych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Skarżący zarzucił Sądowi naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 7 prawa bankowego poprzez jego niezastosowanie i nie uznanie dokumentu jakim jest wyciąg z rachunku bankowego pożyczkodawcy potwierdzający przelew kwoty pożyczki oraz 0,01 zł, nie przedłożył dowodów potwierdzających dokonanie rejestracji w systemie teleinformatycznym powoda przez pozwanego oraz faktu zawarcia umowy,

-art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powód nie wykazał istnienia roszczenia,

-przepisów postępowania tj. art. 233§ 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej i nielogicznej, a nie swobodnej oceny dowodów przedłożonych w sprawie, której skutkiem był brak przyznania wiary dokumentom wskazanym przez powoda, z których wynikała podstawa jego roszczenia, co w konsekwencji powodowało naruszenie art.60 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, iż zawarcie przez pozwanego umowy pożyczki w formie elektronicznej nie stanowią dowodu zawarcia umowy pożyczki; uznanie, iż powód nie wykazał, że faktycznie doszło do zawarcia umowy z pozwanym i błędne uznanie, że mimo, iż powód przedłożył oryginał dokumentu jakim jest wyciąg z rachunku bankowego pożyczkodawcy potwierdzający przelew kwoty pożyczki nie udowodnił, że pozwanemu pożyczkę wypłacono,

-art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo bez wykazania, iż okoliczności przedstawione przez powoda budzą uzasadnione wątpliwości, podczas gdy przedstawione przez powoda dokumenty w sposób jednoznaczny poświadczają legitymację czynną powoda w przedmiotowej sprawie, fakt zawarcia umowy przez pozwanego, fakt jej wykonania przez powoda oraz wykazują wysokość roszczenia powoda wobec pozwanego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela i uznaje za swoje zarówno ustalenia faktyczne, jak i prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, nie ma zatem potrzeby ich ponownego przytaczania. Sąd I instancji słusznie wskazał, że powód nie przedstawił dostatecznych dowodów na potwierdzenie zasadności dochodzonego roszczenia, a przedstawione przez niego wydruki niewiarygodnych dokumentów nie mogły i nie stanowiły dowodów w sprawie. Ważną okolicznością, która legła też u podstaw oddalenia powództwa był fakt, że w z przedłożonych przez powoda dokumentów nie wynikał fakt zawarcia przez pozwanego umowy pożyczki albowiem na dokumentach nie zgadzają się numery umowy - w warunkach umowy pożyczki wskazano numer (...), zaś pozwany w tytule przelewu wskazał, że wyraża zgodę na zawarcie umowy pożyczki o numerze (...).

Także w załączniku A, który jak słusznie stwierdził Sąd Rejonowy nie wiadomo czy stanowi załącznik do potwierdzenia transakcji kredytowego instrumentu pochodnego z dnia 17 grudnia 2013 roku czy też do zawiadomienia o rozliczeniu fizyczną dostawą z dnia 30 grudnia 2013 roku, gdyż załącznik ten nie został przez nikogo podpisany, nie jest trwale połączony z żadnym z wyżej wskazanych dokumentów, nie ma żadnego tytułu określającego do jakiego dokumentu jest to załącznik, nie widnieje nazwisko pozwanego. Załącznik zawiera kilkadziesiąt pozycji wymienionych bardzo małą zupełnie nieczytelną czcionką. Powód nie wskazał, która z pozycji dotyczy pozwanego, a w kolumnie mającej zawierać nazwiska stron umów widnieje tylko nazwisko (...), a więc nie jest to nazwisko pozwanego (...). Sąd Rejonowy zatem prawidłowo ocenił, że powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 339 § 1 k.p.c. stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy miał podstawy do wydania wyroku zaocznego, gdyż spełnione zostały przesłanki wskazane w art. 339 § 1 k.p.c. Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego - domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Zatem wówczas gdy zasadnie wydaje się, iż twierdzenia pozwu nie odpowiadają w pełni rzeczywistości, czy też wskazują na bezzasadność dochodzonego roszczenia, to koniecznym jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w sprawie. Jednocześnie zaś wymaga

podkreślenia, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Wprowadzone przez przepis art. 339 § 2 k.p.c. swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego; stanowisko takie ugruntowane jest zarówno w doktrynie jak i judykaturze (wyrok SN z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30).

Sąd Okręgowy, mając powyższe na uwadze na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art.505¹⁰ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSO Magdalena Balion-Hajduk